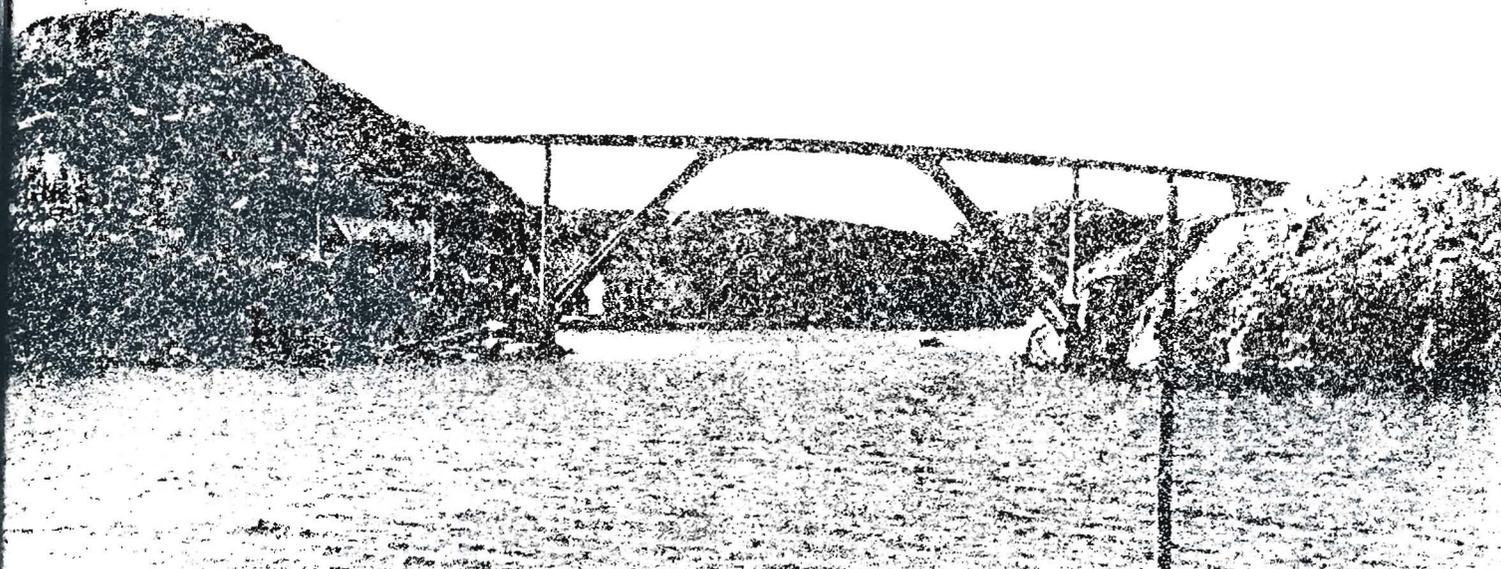

Skjernøpposten

Organ for Skjernøysfolk ute og hjemme.

Nr. 2

VÅREN 1971

3. årg.

DET ER VEL FAGRE STUNDER ---

Det er vår. Vi er i begynnelsen av mai og det blåser en lett, kald bris, så temperaturen greier ikke å komme opp i mer enn 5-9 gr. om dagen og ned til 2-3 om natta. Sola står opp i halv-fem tida og går ned ca. halv ni. Folk har skiftet til vårtøyet, men går og butrer og fryser under de tynne plagg. Vi venter på ordentlig varme.

Påskeliljene blomstrer for fullt i hagene, sammen med andre blomster som har våknet opp av døvalen. Blåveisen er nesten avblomstret, men i stedet er det kommet haugveis av hvitveis og liblomster. Trærne setter nye knopper og bjørka grønnes i liene. Der er tegn på liv og vi har mye fint i vente.

Dyreliv er det også, skjont det er nokså smått. En tur over øya i de tidlige morgentimer møtte vi to rådyr, en hare som nå har fått sommerdrakt og orrhanen som var i full aktivitet oppe i heia.

Nå våkner en til fuglesang om morgenen. En kan høre hvordan storemor og storefar kvitrer mens de er travelt opptatt med å fikse eller bygge nye reder. Linerla hopper rundt på åkoren for å finne godbiter. Trostefar og trostemor sitter og ser nokså skeptiske ned på menneskene. De vet ikke om de tør legge egg i år. I så fall skal redet legges på et langt tryggere sted enn i fjord. Da hendte det noe merkelig. Det måtte være menneskenes trolldom. Etter at eggene var lagt og trostene var på marken for å finne seg mat før rugingen skulle begynne, var det i mellomtiden kommet et annet egg i redet som var omtrent like stort, men hadde en annen farge. Trostene tok ikke noe særlig notis av dette da og fortsatte rugingen. Det kom 5 søte unger til verden, men etter to-tre dager var det bare en unge igjen og denne var helt anderledes enn de andre. Den vokste kolosalt og snart var den større enn trostemor og trostefar tilsammen. Og så mye mat som den skulle ha, det var ikke hvile å få hele tiden, selv etter at ungen kunne fly måtte den mates. Den laget også noen rare lyder som

trostene ikke kunne få til. Ko-ko, ko-ko sa den. Omsider fløy den sin vei og de så den aldri mer. Da var også trostomer og trostefar helt utslitte.

Også mor skjære hadde en lignende opplevelse. Etter at hun hadde lagt sine egg, var det kommet et stort, hvitt egg i tillegg. Mor skjære skjønnte ingenting og gav seg til å ruge. Etter noen uker sprakk det store egget og en gul liten fugl viste seg. Men allerede dagen etter kom et menneske opp i treet hvor hun hadde redet og tok ungen. Mennesket brydde seg ikke om mor skjære som forsøkte å jage ham ned at hun skrottet alt hun orket. Snakk om frokthet, først blir det lagt et ukjent egg i redet, og så blir også ungen stjålet.

Vårvinna er i full gang på gya, skjært dette er et arbeide som har dabbet av med årene. Det blir gjerne å spa opp en liten åkerlapp til å sette noen poteter og grønnsaker. Det er funnet potetål noen steder, så mange har fått påbud om å skifte åker hvert år. Men våren er et faktum og det grønes og spirer i liene, og nytt liv av daude gror...

I Skjernnyeposten nr. 1 -71 på første side under tittelen Naturvern, står følgende:

Vi har også, i denne omgang, sluppet tvungen renovasjon i utkantstrøkene av vår kommune.

Denne setningen kan selvsagt tolkes og diskuteres på forskjellige måter, men de av oss som var på Skjernøy skole den 15. des. og overvar avstemningen ang. tvungen renovasjon kan nok anc en snov av glede over at resultatet av avstemningen gikk mot forslaget fra kommunen. Videre er der poengtert at vi likevel ikke må glemme naturvernåret og oppfordrer til oss alle om å være med å holde naturen ren.

Det er foreslått forskjellige forslag om fremgangs måten, blandt annen om å grave ned det som ikke kan brennes. Hva med de som ikke har noe jord å grave noe ned i? Er innleggeren klar over at det. te forslag er forurensning i høyeste grad særlig i et distrikt som ikke har vannanlegg.

Vi kan resonere oss frem til hvordan forholdene vil bli på Farestad hvor fastbebyggelsen ligger lavest og en ganske tett hyttebebyggelse i høyden, alle med sine brønner. Når det som graves ned går i forråtnelse vil det være naturlig å tro at den letteste veien vil være til en åpning i jorden som en brønn er. Dette kan føre til uanede fare for befolkningen.

Så kommer vi til innlegget -

forbipasserende båter, som blir beskytt for å forurensse våre bukter og vikor i den grad at vi kan grønnes, som det står å lese i innlegget. Her må jeg gjenta noen fornuftige ord som jeg hørte uttalt ang. forbipasserende trafikk av båter. Det er vel ikke alle båtene som passerer som handler på M.M. La oss holde forbipasserende båter utenfor den gang vi ikke er bedre selv.

Hvilke tanker kan vi danne oss over alle de båtfarmene(?) av forskjellige avfall som blir ført ut fra forretningen på stedet. På R/K "Ambassador Bay" samler fire familier alt sitt avfall ombord i sekker som tømmes ved passende anledning.

I disse tilfellene vil jeg bruke innleggerens ord grønnes, men da over resultatet av avstemningen som resulterte i at folk fortsatt er nødt til, med godt vitende, å forurensse våre bukter og vikor.

Hei, kjære Skjernøybeboere, la oss ikke skjule oss bak tanken med å belaste andre med det som er galt. La ikke gleden med å lure en båt avfall utenfor bryggekanalen etter mørkets frembrudd ta overhånd bare fordi vi vet at ikke naboen har sett oss. Det er helt i strid med naturvernets mening.

Mitt forslag til alle Vei-foreningene i distriktet måtte være at de i Naturvernåret satte i gang arbeidet for tre formål,

SKJERNØYPOSTEN

Redaktør: Sigurd Ålvik

I redaksjonen:

Håkon Karlsen, Georg Walvick
og Norvald Jenssen.

Adr. 4515 Skjernøysund.

Postgirokonto: 4 25 36

Kontakt i U.S.A.

Christoffer Jacobsen

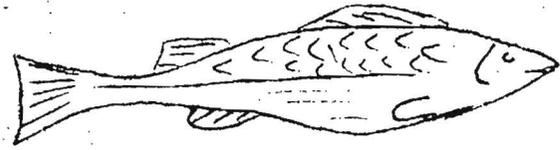
Adr. 62 Malden Ave,

Lynbrook N.Y. 11563.

Abonnementpris pr. år kr. 6.-

U.S.A. \$ 1.25.

LITT FISKEPRAT

Vinteren er forbi og vi er inne i vårens vakre årstid. Ja, vinteren, den har vi mest ikke sett noe til i år; en alle tiders, mest ikke snø og ellers mye pent var fra jul til nå.

Fra sjøen er det ikke så mye å fortelle om. Det minker på fiskerne for hvert år og ingen unge kommer til, så det ser ut til at det blir siste generasjonen med fiskere her fra gya, untatt eldre og de som er gått av på pensjon. Flere og flere tar arbeide i byen og en kan finne Skjernøyfolk mest på hvert eneste verksted og fabrikk, flest på Datservice Verft, foruten flere som står på forretning og ellers arbeider rundt i distriktet her.

Om fisket er å melde at de som driver med seiogarna og trollgarn, får heller små fangster. Enkelte ganger er det ganske bra med sei, men så er det flere dager det er nesten ingenting. Og på trollgarn har det helst vært smått med torsk, 20 - 30 kg. på natta på 12 - 15 garn og da blir det ikke mye av det.

Fisket etter laks og blege tok til 1. mai og flere var ute med "slopsa" første natta. Beste fangst vi hørte om var 18 stk. mens de fleste måtte nøye seg med 3-10. Prisen er ca. 15-16 kr. pr. kg. for de største.

På Vestergya er alle "gudan" ivrige med blegegarna og det er en veldig konkurranse om de beste garnplassene. Da fredninga ble opphevet lå de klar en time før tida, og de er ute kl. 6 om morgenen før de går på skolen, for måkene er fæle til å ta fisken og flere ganger sitter bare haue igjen i garna. De har fra 1 til 3-4 garn hver og de får noen bleger av og til. Beste fangst som en fikk på natta er 4 stk. og de selger den på Fiskernes Salgslag hvor de har egen konto. Vend.

Vann, kloakk og renovasjon. Dette ville være forenlig med ordet Skjernøys Vel.

K. E.

Vi lar innlegget stå for hva det er, og skal bare få lov til å bemerke følgende:

Vi er prinsipielt enige i formålene - vann, kloakk og renovasjon, men at sistnevnte kan by på problemer for folk som ligger langt fra kjørevei, må være innlysende særlig vinterstid. Og nettopp derfor må vi gå inn for å holde naturen ren - slik de rådende forhold er. Og det kan gjøres ganske effektivt ved å brenne avfallet og alt kan brennes, untatt glass og blikkbokser, og det kan søkkes ned på dypt vann. Å grave det ned skulle ikke by på noen reell fare, da alt naturlig avfall nedbrytes på forholdsvis kort tid og alt syntetisk kan som sagt brennes. Men selvsagt bør en ikke velge et sted i nærheten av en brønn.

Dette er dog bare en del av forurensingsproblemene, men en ganske viktig del for oss og en del som vi har hånd over og kan bekjempe effektivt hvis vi går inn for det. Og det håper vi et alle vil.

Vi har til denne tid ikke hørt om noen som har fått den første laksen. Kilenstene er ikke kommet ut noen steder rundt på øya, i skrivende stund.

Her er ingen båter herfra som driver etter makrell, men 3 mann er med Langenesskøyter og driver og de har alt fått de første fangstene 4-5 timer av land. Også i sommer blir her 4 båter som skal ha snurpenota ombord, så vi får håpe at makrellen også i år finner veien til kysten her utenfor.

Vi ønsker en god sommer, både på sjø og land og håper at fisken vil bite for dere allesammen. God tur!

35 ÅR:

En kjent Skjernøy mann, Eugen P. Walvik, fylte 2. mai 65 år.

Eugen har drevet som elektriker på øya og i distriktet i mange, mange år, og der er vel neppe det hus over 10-15 år hvor han ikke har hatt med elektrisk installasjon eller reparasjon å gjøre.

Eugen har dessuten vært aktiv på mange andre felter. Han har vært organist i Skjernøy kapell i 50 år, fra 1915 til han nedla sitt hverv i 1965. Og de gangene han ikke møtte fram til gudstjeneste på de årene var ytterst få. I storm og snøkav tok han seg over øya, og det var av egen fri interesse.

Han var også formann i Skjernøy kr. Ungdomsfor. fra 1922 til 1934. Han har alltid vært levende interessert i alt som angikk Skjernøya og var således med i det første styret da Skjernøyas Vel ble stiftet i 1926.

Også vår fortid har han studert og han har skrevet boken: Skjernøya - Gamle minner og slekter. Han er fremdeles sprek og følger nøye med i utviklingen. Han hadde bl.a. en tur til Israel etter han fylte 60.

Vi ønsker han tillykke med de mange år og alt godt i tida framover.

Sørlandets kr. Ungdomsforeninger kan oppløses. Dette var det komiteen var kommet fram til etter ett års arbeid. Denne komité ble valgt i fjor vinter for å finne ut hva en kunne gjøre med kretsen. Det ble holdt et orienteringsmøte den 27. apr. Og da ble det lagt stor vekt på at kretsen skulle bestå, så fikk de som stemte for ta ansvaret. Det ville bli det samme som at ungdomsarbeidet måtte taes opp helt fra bunnen av. Og dette vil bli en uhyre vanskelig oppgave, da andre organisasjoner driver et veldig fint ungdomsarbeide. Altså: Kretsen kan

oppløses, men består i navnet. Det vil si at det skal holdes et årsmøte hvert år og det skal velges styre. Men ellers vil hver enkelt forening stå helt fritt og må gjerne gå der de vil. Kretsens eiendeler vil bli delt på foreningene etter størrelsen. Det vil si at den minste forening vil få en andel, mens den største får 5. Komiteen har gransket papirene fra 1926 og deromkring, da kretsen meldte seg ut av Norges kr. ungdomsforbund og har snakket med mange personer. Til hjelp har de hatt en professor i jus og en jurist.

Det har vært holdt mange møter på kapellet i vinter og besøkene har vært bra. Vi har hatt besøk av mange tilreisende predikanter. Utenom disse har det vært fester og koskvelder.

Utlodning med inntekt til kapellet var 27. mars og samlet nye folk. Derfor ble resultatet godt, ca. 4.000.- kr.

Kristi Himmelfartsdag er det Yngresstevne her ute.

DET VAR I KRIGENS TID (7)

Flukten til ENGLAND (forts. fra nr 1)

... Vi fikk en hel del motvind og måtte sette kurs etter vinden, så nær den riktige kurs som mulig og iblant måtte vi krysse. Motoren slo klikk igjen og jeg lot den være. Vi hadde nok vind og gode seil.

Fjerde dagen ble det stiv kuling fra sydvest med regn og krapp sjø. Vi tok to rev i storseilet og ett i folkken og bautet oss framover. Da natten kom og ruskeværet fortsatte "la vi oss på" som det heter i sjømannssproget, og lå og droiv til morgenen. Det var ikke rådelig å drive den gamle båten for sterkt, og vi fikk oss en god natts hvile. Jeg sov ikke på de 7 døgn turen tok oss. Lindland ble syk, ør i hodet og talte en del tøv. Vi fikk ham inn i en sovepose for å holde han varm. Det hadde lekket vann gjennom dekket og ned i køyen hans så han var blitt gjennomvåt. Han kom til et norskt hospital i London, men døde senere og kom således aldri tilbake til Norge.

Etter stormen ble været så vakkert at guttene kledde av seg og tok seg en svømmetur. Jeg stelte med motoren. Det var bare en klump med smørelse som hadde pluggert opp bensinporten, da den kom bort startet motoren med en gang. Med forsiktighet, ved ikke å gi den hverken for mye eller for lite snøring, gikk den bra.

Vi hørte lyden av fly og da vi så opp, fikk vi i en rift i skydekket se en skvadron tyske fly med kurs for Skottland. Enten så de oss ikke, eller de hadde viktigere ting fore enn en liten skøyte. De fløy forbi uten å ense oss, hvilket vi var takknemmelige for.

Den sjette dagen kom det to fly flyvende lavt over oss. Merknet under vingen viste at det var engelskmenn. Vi hoiste flagget, et lite 17. mai-flagg, på en liten stang som vi festet til fallet. Flyene sirklet over oss noen ganger og satte så kurs mot Aberdeen i Skottland. Vi var på rett kurs.

Neste morgen, den 7. dagen, sa jeg til mannskapet: "Dere må se etter land i dag". Ut på formiddagen fikk vi se noe i horisonten som liknet land. Det kom høyere på himmelen etterhvert som vi nærmet oss. Karlson sa: "Det er ikke land, bare et synsbedrag". "Det er land", sa jeg, "og dermede er en havn". "Det er umulig for deg å se en havn så langt ute", sa Karlson. "Vil du vedde på det?" svarte jeg. "Ja", sa Karlson, "jeg skal vedde min andel i båten". Jeg hadde mer enn tre ganger så mange penger i båten som han, men jeg svarte: "Jeg vedder min andel mot din". Høytidelig ble veddemålet notert.

En times tid senere møtte vi en skotsk fiskerbåt. Vi nærmet oss den og praict. Jeg spurte: "Er det en havn der borte?" "Ja", svarte kapteinen, "det er Stone Haven, vil dere ha los?" "Nei", svarte jeg, "vi klarer oss nok". Det var om å komme til første havn fordi vi ikke hadde kjenskap til mulige minebelter. Så vi forandret kurs mot Stone Haven istedet for Aberdeen.

"Jeg har tapt min andel i båten", sa Karlson og så litt slukkøret ut. "Nei", sa jeg, "du kan servere middagen min her på dekk og gjelden er betalt". "Jeg visste ikke at du så noe så langt nede", sa Karlson. "Ser du etter havner opppe i fjelltoppene du?" svarte jeg. I virkeligheten så jeg ikke noen havn. Jeg så bare en hvit flekk på land og bedømte at noe som kunne synes så langt til havs måtte være en by og hvor det er en kystby, måtte det uten tvil være en havn.

Så seilte vi inn i havnen på Stone Haven hvor en liten kystvaktbåt lå ved kaien. Vi ble beordret til å fortøye ved siden av den. På ettermiddagen kom inspektørene fra Aberdeen og vi kom i forhør. På veien spurte guttene meg om hva de skulle svare på spørsmål når vi kom fram. "Svar bare at dere vil til de norske myndigheter i London", sa jeg. Hvorledes det nå gikk, det var det svar jeg ikke gav. Jeg sa som sannheten var at jeg hadde min familie i Chicago og ville så

snart jeg kunne reise tilbake til den; men var villig til å arbeide i England eller Skottland til jeg kunne få mine papirer i orden for reisen til U.S.A. Vi ble ført i "svarte-maia" til byens arrest og innsatt der, men ble behandlet med den største vennlighet.

Underveis var brødet som kjøpmann Klev hadde skaffet oss, blitt så myglet at det hang tomme langt når vi tok det ut av innpakningen. Det tyske knekkebrødet viste seg å være både holdbart og godt. Vi hadde nok av annen proviant og var ikke sultne av den grunn, men den gode lunch som arrestforvalteren satte fram smakte likevel utmerket. Og sammen med hans vennlighet var arrestoppholdet slett ikke dårlig. Men ut på ettermiddagen kom han til meg og sa: "Jeg har ordre til å sette deg inn i en celle alone". Inn kom jeg. Neste dag ble jeg ført under bevoktning til et tog som førte meg til Hans Majestets fengsel Pentonville. Jeg ble satt inn i en celle som var omkring 7 x 10 fot med et lite stål-sperret vindu høyt opp på veggen og en liten glugge i ståldøren, hvor fangevokteren kunne se inn i cellen, men som jeg ikke kunne se ut av. Der var ingen seng, bare en madrass på noen sammenspiroede planker og et laken sent et ullteppe. Dette ble mitt hjem i tre måneder.

Der var omkring 200 fanger, blandt dem 7-8 nordmenn. En norsk kaptein, en maskinist, en norsk-fransk forretningsmann, et par sjømenn og tre norske fiskere fra Nordvest-kysten som hadde vært på fiske med skøyta så da en engelsk ubåt hadde kommet opp i nærheten og beordret fiskerne ombord mens de senket skøyta og tok fiskerne med til fangenskap i London. Der var en dansk forretningsmann, en nederlandsk diamanthandler, flere franske militære offiserer og menige som hadde vært med i kampene rundt Narvik, men var ført til London da engelskmennene gav opp kampen i Norge. I London ble de gitt valget mellom å fortsette krigen under de Gaulle eller bli fengslet. De valgte det siste. Der var også et antall jøder og andre nasjonaliteter i fengselet.

Jeg fikk nå vite at England hadde innført en ny krigslov, B.i.8 kaltes den, som gav The British Home Office makt til å arrestere og holde så lenge som helst mistenkte personer, uten rettergang eller bevis for skyld. Bare sekretæren for The Home Office, som da var Herbert Morrison, en arbeiderpartirepresentant hadde makt til å løslate noen. Det ble meg fortalt at de "mistenkte" måtte bevise sin uskyld for å bli fri. Altså det helt motsatte fra et demokratisk rettsvesen hvor det må bevises at den anklagede er skyldig.

Jeg var altså kommet fra det ene fascistiske styre inn i et annet. Her var gode råd dyre. Jeg hadde ikke sovet på hele turen over Nordsjøen, så først måtte jeg sove. Jeg spurte de andre nordmenn hva de hadde gjort for å bli fri. De hadde satt seg i forbindelse med konsulatet så de, men det hadde ikke ført til noe resultat. Flere av dem hadde "sittet" i opp til fem måneder.

Jeg skrev brev til konsulatet, men fikk intet svar. Jeg skrev da til den norske Ambassadør, men fikk ikke svar. Jeg skrev da til Kong Håkon og fikk etter noen dager innkalling til forhørskontoret. En mann som sa at han kom som resultat av mitt brev til kongen og representerte det Norske Justis-departement, forhørte meg, men ville ikke love noe bestemt om løslatelse. De skulle gjøre hva de kunne, sa han. Jeg ble kalt til forhør flere ganger framfor en mann som var iført sort kappe og hette som hadde huller bare for øynene. Han var vennlig og hans spørsmål var korrekte. Det var ingen tegn til at noen ble mishandlet eller tvunget til å besvare spørsmål. En dag bragte han meg sjokolade. Vi fikk besøk av to damer som sa at de kom fra Det Røde Kors' norske avdeling. Damene var vennlige og sa at Røde Kors hadde besluttet å hjelpe de sivile fanger likt med hjelpen til de militære fanger. Vi fikk klar fra dem, da noen av fangene bare hadde sommertøy på seg da de ble arrestert. De sendte oss også stekte høns, søtsaker etc.

Forts. i neste nr.

HILSEN FRA LOS ANGELES, CALIFORNIA

Forts. fra forrige nr.

Det var i San Fernando og Sylmar de fikk det verst. Det var i Sylmar vi bodde før vi flyttet hit ned til Los Angeles, en 7 norske mil herfra. Jeg kjente så og si hver en gate der ute, har flere venner der ute også. Heldigvis, ingen av våre eller kjente var på de to sykehusene som ble rammet så ille. Olive View Hospital har mest pasienter med tuberkulose eller en eller annen brystsykdom. De fikk de fleste pasientene ut i en fart og sendt over til Holy Cross Hospital. De var der ikke lenge da det sykehuset begynte å sprekke både innvendig og utvendig. Pasientene der måtte så evakueres og med det ble det meget forfjamsing. En tid visste de ikke hvem var hvem. Verst var det på det store Veteran Hospital. Det sykehuset stod lunt og fint under en høy hei. Pasientene der er menn som har vært i en av krigene. Deres familie har også lov å gå der, det er fritt til dem. Det så mer ut som et slott, trær og blomster rundt omkring. Pasientene som kan komme ut litt kan sitte og nyte en skjønn natur. Det er ikke fint noe mer. Fire etasjer datt ned, pasienter ned, vegger datt ned, bjelker brakk som fyrstikker. I alt mistet 64 mennesker livet, de fleste var fra det sykehuset. Folk arbeidet natt og dag under ruinene, men det gikk sent for de måtte være forsiktige og ikke gjøre mere skade enn der var. En mann ble funnet i live etter å ha vært så og si begravet i 56 timer. Han hadde fått en stor vask over seg, derved fikk han luft. Det hele var forferdelig.

Private hus fikk meget skade, flere datt helt i sammen. Det kan ikke nytte noe, de må bare fjerne hva som er igjen. Vi hørte at mange familier har pakket opp og flyttet til andre stater. Det store vannbassenget som brukes til drikkevann, fikk en stor sprekke, vannet silte ut og folk måtte evakueres. De fikk rent ut vann nokså fort så der var ikke så meget mere fare. Men kommer der et annet skjelv montere? Det ville det ikke kunne klare. Men heldigvis ikke, og folk fikk lov til å gå hjem. Ja, hjem til hva? Der var ingen hjem noe mere. Ingen elektrisitet, gass eller vann, telefonlinjen var nede. Vi hørte på T.V. at der ville bli ettersjekk, det var jorden som satte seg til ro. Det fikk vi, den natta var der 3 ganske sterke skjelv. Vi halvsov på tårn med kleran på. Heldigvis hadde vi elektrisk lys, men for sikkerhets skyld lå lommelykta og et stort stearinlys klart. Bygningen her svaieit natt og dag og etter to dager tok nervan over, vi kunne ikke mere. Utstyrte oss med mat og klar for en uke og kjørte nordover. Vi viste ikke hvor langt vi kunne komme for veier og bruer var også datta ned. Vi kom vel fram til Solvang, et dansk ladested 150 am. mil nord for Los Angeles (ved 20 norske mil). Der var vi i 4 dager. Det tok så lenge før vi kunne gå ordentlig, vi følte at alt gikk i sjøe.

Vi har nu funnet ut siden at de store fjellene flyttet seg 4 fot nordover. Var det da noe rart at bygningene datt i stave? Her i selve byen Los Angeles var der få vinduer igjen i de store forretningene. Utstillingsvinduene er jo atskillig større enn husvinduer. Det gamle misjonshuset datt i sammen, men ikke før de fleste folk kom ut. To ble drept der. Her i byen var det de gamle murhusene som fikk den verste skade. For bare 5-6 år siden fikk de ikke lov til å bygge høye bygninger her i Los Angeles, det var for jordskjelvenes skyld. "De vise menn" har nu lært så meget fra Japan og Alaskas jordskjelv at de nu har lov til å bygge høyt, 52 etasjer er visst det høyeste. De er laget slik at de kan svaie 10 fot. Dermed var der ingen skade i alle disse nye høye bygninger. Folk ble jo vettskremt, de la seg på gulvet, krøp under bord og seng og ellers hva de kunne finne i en fart. Det var som å være på en båt i storm, så en mann. Det er nu 3 uker siden dette hendte, men enda går huset i sjøgang. Flere ganger om dagen mister en rent balansen. Vi har hatt over 200 skjelv siden og selv om de ikke er sterkere enn 3,5 er det uhyggelig. Det er mere svaing nu, ikke som den 9. febr. da rystet det.

Her målte det 6,5, i Sylmar 8,9. 10 er total ødeleggelse.

Jeg har mangen en gang tenkt på når barna er ulydige. Vi tar fatt i dem og sier: Nu skal du lyde, eller bruker andre uttrykk. Vi har så meget herjing, plyndring, dope, stjeling, mord og drap, så en er ikke trygg i sitt eget hjem engang. Var det ikke Vår Herre som tok fatt og rystet oss kraftig godt for vi er stygge? Jo, det tror jeg sikkert. Jeg håper inderlig vi har fått en lærepenge og forstår at så store som vi mennesker tror vi er, så er vi kun kryp her på jorden og når Vår Buss tar fatt, kan han ryste oss alle ned.

Med hilsen til alle "Skjernøypost" lesere.

Los Angeles, California, feb. 26. 1971.

Lillian Boyle, født Jacobsen.

Ungdomsforeningen.

Da venter vi ca. 3 - 400 ungdommer fra hele kretsen. Når det kommer så mange er vi litt nervøse, da vi har så lite parkerings- og lekeplasser. Men det går nok. Av programmet i sommer er det satt opp 2 stevner og en del turer.

Lørdag 8. mai var det dugnad på kapellet. Da tok vi opp alle rettene som stod igjen etter grantrærne.

Så vil vi oppfordre dere alle om å legge øya og ungdomsforeningen fram i bønn, at sæden må bli sådd og at høsten må bli stor her ute. Gud signe dere alle.

og blomster. Etter gudstjenesten var det bevertning og deretter idrettsleker. Dette var særlig for skolebarna, men også mindreårige og voksne deltok. Særlig var en skytekonkurranse med luftgevær svært populær blandt de voksne. Det var salg av is, sjokolade og brus og handelen så ut til å gå livlig i det fine, varme været. Så fulgte premieutdeling. Alle barn over 2 år fikk premie (eller presang). Det var i det hele en meget vellykket dag, som komité og arrangører skal ha all ros for.

17. MAI

17. mai ble feiret på tradisjonelt vis på Skjernøya. Været var faktisk det aller beste. Det regnet litt om formiddagen og det var litt lett yr da toget startet fra Valvik kl. 1230. Men dette gav seg etter hvert og da toget var kommet rundt øya, brøt sola fram og resten av ettermiddagen var det klarvær, stille og varmt. Folk var nøtt fram faktisk talt "mann av huse". Vi hadde også gleden av å se våre spreke "old boys", Amot Kristiansen og Edvard P. Berge, blandt oss. Også en del tilreisende og noen utreise Skjernøyfolk var nøtt fram.

Av programmet ellers kan nevnes: Kransødeleggelse ved minnesmerket over de falne, umiddelbart før gudstjenesten, som var ved sokneprest Ousland. Kapellet var festlig pyntet med bjørkeløv, flagg

Det har vært en fredelig vintersesong for redningskrysser "Ambassador Bay". Det har nesten ikke vært utrykking etter 1. jan. bortsett fra de månedlige turene i Nordsjøen som avløsning for værvarslingsskipet "Fanita". Et par tre ganger har den vært ute og slept inn ett og annet fartøy. Hovedårsaken for dette er at fiskerflåten som opererte i Nordsjøen har trekt nordover. I fjord høst var det noe mere og gjøre, b.a. reddet den 3 båter på en uke. Skøyten ligger der ennå, men gikk ut av tjeneste 1. mai. Nå er den ferdig opp-pusset og skinner som en sol. Etter 17. mai drar den til Nord-Norge for å fortsette kartleggingen som den avsluttet med i fjord. Kartleggingen gjelder Dekka-systemet.

TAKK!

Vår medarbeider i U.S.A., helt siden starten, frk. Theo. Pedersen, reiser hjem til Norge i begynnelsen av juni og må således frasi seg arbeidet med Skjernøyposten derover. Hun var villigheten selv da hun blespurt om å hjelpe oss og har hele tiden siden vist en fantastisk iver og interesse. Takket være henne er vår lille avis blitt kjendt i vide kretser i U.S.A. Vi vil gjerne rette henne en hjertelig takk for arbeidet hun har gjort. Forhåpentlig vil hun fortsatt holde kontakt med dere derover gjennom Skjernøyposten. Altså, hjertelig takk, Theo.

Vi har tidligere hatt kontakt med Christoffer Jacobsen og etter at Theo. besluttet å reise hjem har vi, gjennom henne, anmodet ham om å overta hennes arbeide med Skjernøyposten. I brev til redaksjonen skriver han bl.a. at han i mange herrens år har vært aktiv og hatt mange brødløse stillinger innen kirke- og foreningsliv, bl.a. også som redaktør av en slik liten avis, men måtte slutte på grunn av "alderdomssvakhet". Men etter å ha talt med Theo. måtte han tenke på all den glede han hadde hatt med dette arbeidet i årenes løp, og han fikk ungdommens ånd igjen slik at han aksepterte. Og han runder av med å si: "Og jeg kan bare si at jeg med største glede og etter beste evne vil gjøre mitt beste for å utføre de obligasjoner som denne stilling krever".

Stilt overfor en slik velvillighet nå vi bare bøye oss - og takke. Vi ønsker ham velkommen som vår medarbeider og håper på et interessant og godt samarbeide, til alles glede og tilfredshet i tida framover. -----

Vi ber dere merke dere hans adr.
62 Malden Ave.
Lynbrook N.Y. 11563.
Tel: 516 - 599 - 9292.

Karen Wilhelmsen døde fra oss den 19. mai, 53 år gammel, og fikk flytte hjem til et bedre sted. Hun hadde i den senere tid vært syk og sengeleggende, men fikk ha gløden av å bo og bli stelt i sitt hjem på Tarestad helt til det siste. Vi lyser fred over hennes minne.

KOMMUNEVALG 1971:

Til høsten er det valg på representanter til bystyret. De siste årene har Skjernøya ikke vært representert der og det mener vi så absolutt øya burde være, med sine 260 innbyggere. Det er satt opp folk fra øya på alle de politiske lister og vi håper at folk her ute vil stemme på øyas folk. Uansett hvilket parti de representerer og uansett hvilken partiliste en selv bruker kan en som kjent overføre navn fra en liste til en annen. Kanskje vi da kunne få inn en representant herfra, kvinne eller mann, som kan tale øyas sak.

Vi skal ta med et sukk fra noen hageeiere angående sauene. Som kjent går de løse til 15. april og etter at det begynner å spire og gro om våren, er de vanskelige å holde ute fra hagene. Å foreta en effektiv sauegjerdning er mange ganger et problem. Men på den andre siden har sauene gått løse herute i generasjoner og det er heller ikke så godt å gjøre noe med det. Det er vel nærmest et problem for Skjernøyas Vel, men for å gjøre det noe mindre kan vi opplyse at sauetallet har vist synkende tendens i de senere årene, og det vil det rimeligvis også fortsette med.

Det så ut til å bli tidlig vår i år, ja, så tidlig som i febr. var det rene vårver. Men just slik er det nå ikke blitt. Det ble en meget sur og kald april. Første halvdel av mai var fin og lauvet spratt tidligere enn vanlig. Nå, mot slutten av mai, blåser det en sur og kald austavind og det er også blitt temmelig tørt.

